

[Indenrigsministeren]

lige krav til indvandrernes egen indsats for at tilpasse sig forholdene i det danske samfund.

Udviklingen har vist, at indvandrerne og deres familier forbliver her. De er en befolkningsgruppe, som på mange måder står svagt socialt, og som for nogle gruppers vedkommende er isoleret i forhold til det danske samfund. Mange indvandrere klarer sig dårligt på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, og de har vanskeligheder med at forstå det danske samfunds struktur og virkemåde.

Disse kendsgerninger kan vi ikke lukke øjnene for. For at modvirke, at indvandrerne udvikler sig til en minoritetsgruppe, i uheldigste fald i opposition til omgivelserne, må der gøres noget særligt for dem, der har det svært i integrationsprocessen.

Vor indvandrerpolitik tager navnlig sigte på de indvandrere, der kommer fra lande med sociale, økonomiske og kulturelle forhold, der er meget forskellige fra vore forhold, da indvandrerne fra de nordiske lande, fra fællesmarkedet og fra Nordamerika stort set forventes at kunne klare sig selv.

Både hos danskere og hos indvandrere er der forskellige opfattelser af, hvordan det indvandrerpolitiske hovedmål – integration – skal nås. Der er forskellige opfattelser af, hvor nødvendigt det er med særlige foranstaltninger for indvandrerne. Og der er forskellige meninger om, hvad en hensyntagen til indvandrernes kulturbaggrund indebærer. Regeringen anser det for vigtigt at få meningene frem i folketingsdebatten, og regeringen ønsker med denne redegørelse at give folketinget lejlighed til at drøfte den fremtidige indvandrerpolitik i lyset af udviklingen de senere år.

Indvandrerpolitik er jo dybest set spørgsmålet om, hvordan vi vil stille os til de forskellige, der er mellem indvandrernes og vor egen livsform og kultur.

Det er her afgørende, at der sker en afvejning af de krav, det danske samfund må stille til indvandrerne i forbindelse med integrationen, og de foranstaltninger, der bør iværksættes for at støtte indvandrerne i denne proces.

Vi forestiller os måske, at indvandrerne både kan bevare deres livsform og kultur uændret og samtidig fuldt ud indgå i det danske samfund. Dette er urealistisk. Det betyder kulturelle tab at flytte fra ét land til

et andet, og indvandrerne må acceptere en vis kulturel og social tilpasning. På nogle områder må indvandrerne opgive deres kulturtræk og leve efter de normer, der gælder i det danske samfund. På andre områder vil indvandrerne kunne bevare deres egne traditioner, og danskerne må acceptere dette.

2. Samarbejde med indvandrerne.

Integrationen i det danske samfund er for den enkelte indvandrer en vanskelig proces.

Det er derfor vigtigt, at indvandrerne får indflydelse på deres egne forhold, så meningerne kan brydes og tilpasningen foregå så smertefrit som muligt.

Indvandrerpolitikken bør udformes i en dialog med indvandrerne. Det gælder indvandrerpolitikken på det lokale plan, og det gælder den centrale indvandrerpolitik. Et samarbejde med indvandrerne er efter regeringens opfattelse den eneste måde, hvorpå der kan gennemføres en reel ligestilling, samtidig med at indvandrerne kan bevare deres egen identitet, i det omfang dette er muligt. Samarbejdet betyder forhåbentlig også en større forståelse i indvandrergrupperne for en række af de krav, der fra det danske samfunds side må stilles til indvandrerne. Misforståelser og fordomme hos danskere og indvandrere kan afhjælpes gennem samarbejde. Endelig er det et selvstændigt element i indvandrerpolitikken, at indvandrerne gennem samarbejde inddrages i den normale danske beslutningsproces.

Regeringen har for kort tid siden nedsat et kontaktudvalg til indvandrernes foreninger. Kontaktudvalget er nedsat under indenrigsministeriet og skal være rådgivende for regeringens indvandrerudvalg i generelle indvandrerpolitiske spørgsmål, og udvalgets medlemmer skal selv kunne komme med forslag.

Sammensætningen af kontaktudvalget bygges på de demokratisk opbyggede foreninger, som indvandrerne i dag er organiserede i. Derfor har regeringen valgt det første år at sammensætte kontaktudvalget med en repræsentant for hver af de foreninger, som har fået statsligt tilskud for 1982. Regeringen har samtidig pålagt udvalget at drøfte, hvordan sammensætningen bør se ud på længere sigt. Indvandrerne vil således i den kommende tid selv have mulighed for at indrette sig på nye samarbejdsformer.